

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „

Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
A kéziratok nem adatnak vissza.

A nyílt-térben minden két hasábos garmondsor díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknek minden egyes szo után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb föltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

Előfizetési felhívás**„ZEMPLÉN“**

aug. — deczemberi félévi, és jul. — szeptemberi negyedévi folyamára.

Előfizetési díj: Házhoz hordva vagy postán küldve: a július — deczemberi **félévre 2 frt.**, a július — szeptemberi **évnegyedre 1 frt.** — **Videkről** az előfizetés legkényelmesebben postautalvány útján eszközölhető.

A „Zemplén“

kiadóhivatala.

1874. június 9-én Sátoralja-Ujhelyben tartott bizottsági közgyűlésből.

86.

2110.

Olvastatott a magyar királyi belügyminisztériumnak folyó évi ápril 9-én 14050. sz. a. kelt intézvénye, melyszerint a f. évi 78. sz. alatti jelentéshez képest a 10000 frt. kölcsön az 55322. sz. a. miniszteri rendelettel közölt kötelezvény-minta elfogadása mellett engedélyeztetik, és az inségesek segélyezésére, visszatérítés kötelezettsége nélkül 1000 frt. a megye rendelkezésére bocsájtatik.

A megye alispánjának és felvidéki szolgabíráknak jelentéséből, valamint a felsőbb vidékeken lakó bizottsági tagoknak hitelt érdemlő előterjesztéseiből meggyőződést szerezvén a megye azon körülményről, hogy a megye felvidékének jelentékeny része valóban éhség és nyomorral küzdeni kénytelen Bármennyire terhesnek és a megye önkormányzati jogával összeegyeztethetetlennek találja is a bizottság, hogy a kölcsön a megye részére csak az 55322. sz. a. kelt miniszteri rendelethez csatolt szerződési minta szerint engedélyeztetett, tekintve azonban a fent előadott viszonyokat, a kölcsönnek, a minisztérium által leküldött szerződési minta alapján, a 14050. sz. a. belügyminiszteri rendelettel engedélyezett 1000 frt. erejéig névszerűen szavazás után 24 szóval 6 ellenében a kölcsön felvételére szavaztak: gr. Andrássy Aladár, Vladár Kristóf, Szemere Miklós, Mezőssy László, Spóner Tivadar, Molnár József, Mezőssy Menyhért, Viczmándy Mór, Fejes István, Bernáth Elemér, Kapossy Menyhért, Szerdahelyi Vincze, Weinhändler Jakab, Matolay Viktor, Péchy Ferencz, id. Farkas Lajos, Szögyény Imre, Mattavovszky János, Viczmándy Viktor, Széchényi Károly, Szentiványi László, Füzesséry Sándor, Mattyasovszky Boldizsár és Fesztóry Tamás bizottsági tagok; a kölcsönnek egyetemleges kötelezettség melletti felvétele ellen szavazott: Dókus József, Göcze Bertalan, Évva András, Bajusz József, Gógh Antal, Besseney Gábor, bizottsági tagok. A kölcsönt megszavazott bizottsági tagok a 14050. és 55322. sz. a. kelt miniszteri rendelet alapján a kölcsön-összegegre nézve, az állam ellenében egyetemleges s egyenkénti jóállást vállaltak bár, — az egyetemlegességnek egymással szembeállítására nézve azonban azon határozatot hozta a bizottság s illetőleg a bizottságnak alább következő tagjai: hogy azon esetben, ha a kormány a netalán hátrálékos kölcsönösszegnek a kötvény értelmében per utján behajtását rendelné el, a bizottságnak minden tagját csak a felajánlott s ezen jegyzőkönyvbe iktatott s külön eredetben egyezségi okmányba is vezetett ide csatolt s hiteles másolatban minden aláíróval köz-

lendő biztosítási összeg erejéig fogja egymás irányában a felelősség terhelni.

A biztosítás a következő bizottsági tagok részéről s következő összegben ajánlatot fel, u. m.: gr. Andrássy Aladár 5000 frt, báró Vécsey Sándor 2000 frt, hg. Bretzenheim Ferdinánd özvegye 1000 frt, Dókus József 500 frt, Vladár Kristóf 500 frt, Viczmándy Mór 500 frt, Lónyay Ödön 500 frt, Molnár József 500 frt, Szögyény Imre 500 frt, Viczmándy Ödön 500 frt, Mezőssy Menyhért 500 frt, Weinhändler Jakab 200 frt, Spóner Tivadar 200 frt, id. Farkas Lajos 100 frt, Gógh Antal 100 frt. Összes jótállási ajánlat 12600 frt.

Egyszersmind tudomásul vétetnek az inség enyhítésére a közgyűlés folyamában tett azon ajánlatok, melyszerint Besseney Gábor mint báró Jósika János meghatalmazottja 200 frtot, saját részéről 20 frtot, Diószeghy János 20 frtot és Bajusz József 5 frtot az inségi pénztár gyarapítására fizetendők felajánltak. Ezen összegeknek bevételezése iránt a megyei pénztárnok utasítottatni, és erről az inségi küldöttség elnöke értesítettetni határozattak. Midőn azonban a megye a 10000 frtnak a 78/1537 sz. alatt kelt feliratában, már hangsúlyozott az 500000 frtyai alapból leendő kölcsön vételére — a szükség által kényszerítve — a fenti módozatok mellett magát elhatározta, feliratilag értesítettetni határozta egyszersmind az országgyűlés alsóházát, miszerint azon kötelezvény-minta, mely szerint a kölcsön felvétele engedélyeztetett, nemcsak terhes is a bizottsági tagoknak a tulajdoni jogfeletti rendelkezése korlátozó nehézkességgel van egybekötve; de a törvényhatóságokra nézve, melyeknek mint ilyeneknek pótdadó kivétele által szükségüket fedezni törvényileg biztosított, és melyeknek joga a megye összes adózáira vonatkozó terhes szerződéseket létesíteni az 1870. 42. t. cz. értelmében a személyes egyéni felelősség terhéhez kötve nincs, értékesökentő s lehangoló. Felkérendő tehát az országgyűlés alsóháza, hogy ezen törvényt, mely által a törvényhatóságok az 55322. sz. alatti miniszteri rendelettel beküldött minta szerinti kötelezettségnek elvállalása mellett vehetik fel csak a kölcsönt, hogy inséggel sújtott polgártársainak nyomorán segíthessenek, oly értelemben módoztatassék, hogy a megye mint törvényhatóság pótdadónak megszavazására jogosítva a kölcsönt a megye összes adózáipolgárainak terhére vehesse fel, úgy miként azt az országgyűlés az országra nézve teheti. Hasonló értelmű felirat intéztetik a m. kir. belügyminisztériumhoz is, melyben a megye határozatáról a minisztérium értesítettvén, felkérendő leend, hogy amennyiben a szükség és éhség ijesztő alakban kezd a megye némely vidékein jelentkezni, a 10000 frtnak a f. évi 78/1537 sz. alatti felirat értelmében leendő kiutalványozását mielőbb teljesíteni méltóztassék, s felkérendő leend továbbá a minisztérium, hogy tekintve az 1871. 18. t. cz. — §-nak intézkedését, amennyiben az 1/469 és 78/1537 sz. alatt kelt feliratunkban kifejtett indokok alapján a megye nincs azon helyzetben, hogy önerejéből ezen valóban csak nagy áldozatok árán megszavazott 10000 frtyai összeg felül más magasabb kölcsönrel járulhasson inséggel küzdő polgártársainak védelmezéséhez; a községek pedig annyira szegények, hogy adójuknak befizetésére is alig képesek; az államnak jut a felelősségteljes feladat, hogy a lehetőségig segítsen leküzdeni az inséget addig, míg nem késő. Mert habár multi közgyűlésünk alkalmával hinni akartuk, hogy a tavasz meghozza a szegényebb osztályra az önként kínálkozó munkába a segédelmet, de fájdalom, ma ismét azon tapasztalatra jutottunk, hogy a felsővidéki népnek nagyrésze annyira kiéhezve s elgyengülve tengeti életét, hogy még a közmunka ledolgozására is képtelen, ha csak eledellel nem járulnak segédelmére; az általános pénzhiány folytán egyébiránt a munkakinálat is felette alább szált, s ennél fogva a munkások keresete is kevésbé jól fizettetik.

Az alispán utasítottatik, hogy a megyeközönség nevében aláírandó kölcsön kötvény-kiállítására mellett a minisztérium által

elemi 2-od osztály tan. 20 kr. Bagoly Teréz 20 kr. A gyűjtés összege 21 frt. 5 kr. Kifizetett: lelkészi stoladij 3 frt. kántornak 2 frt. harangozás és egyházi ruháért 1 frt 70 kr. sírkészítő 2 frt. minister gyermekeknek 10 kr. halottas kocsiért 2 frt. 20 kr. koporsó, terítő és vánkossal 9 frt. Az összes kiadás 20 frt. A maradt 1 frt. 5 krt. pedig átadtam a szegény családos özvegynek, kinek nevében midőn az adakozók kegyes pártfogását megköszöném, fölkérem a t. közönséget részesi-tené a három apró gyermekkel bíró özvegyet pártfogásában s nyújtana segédkezet neki, hogy gyermekeit becsületes jó hazafiakká nevelhesse.

S.-a-Ujhely. 1874. június 14-én.

Kaszás Ferencz.

Levelezés.

— A „Zemplén” szerkesztőjéhez. —

Varannó, 1874. június 24

A varannói dalárda júniálisa f. hó 20-án tartott meg s az alig figyelemre méltó kis dalárda a közbejött elemi csapás dacára büszke lehet e napra. Hogy a multság kitünően sikerült, bizonyítja a fényes vendégkoszoru, a milyen még nem diszította a városliget mulató helyiségét Varannón, s a mi egyuttal reánk nézve a v.ribus-unitis ünnepe is volt, amennyiben a nagymihályi dalárda testületileg tisztelte meg a fiatal collega-egyletet.

A multság Mányi Lajos zenéje melletti kivonulással kezdődött, a menetet tarackklövések üdvözölték; következett rá a közebed, s ez a multság legelső fekete pontja volt, amennyiben a vendéglős nem számítva ennyi vendégre, nem készült eléggé. Azonban egyensúlyozta a hiányt a jó kedv; elmező vendégeink mosolyogva jegyezték meg; nem is juniális, ha nincs valami ilyesmi episoddal keverve, és aztán nem is érdekes, ha minden úgy történik, mint mai napság érkezik a regényekben a boldog szerelem quasi megrendelés útján — habár mindig utánvételi post-portóval.

A kissé hiányos ebéd végén giardinetto helyett tálaltak kedélyes s talpra esett toasztokat, Knallbonbon helyett sütögették a mozsarakat, s azon vettük magunkat észre, hogy a megelégedés nem kíván szönyeges már vány palotában Luculusal ebédelni.

Ebéd után jött a további program: volt dalár-előadás, énekelt úgy, a hogy tudhat 3-adfél havi fenállása után a házi úr dalárda; utána jött a nagymihályi, jól betanult darabokkal, később a két dalárda csapott össze s sikerülten elő adta a Loreleyt, Kápolnát s még több darabot.

Mig egy része a vendégeknek célba lövöldözött, azalatt az ifju magyarország tánczra buzdult, melyet félbe szakított a társas ozsona, s így a mostoha ebéd miatt netalán szomorú kedélyek az ozsona után megnyugodtak sorsukban, s ezután az elébbi kedvvel folyt a táncz, mig végre megtörtént a bevonulás, hogy folytassuk a multságot a bálban.

A kocsis majdnem kővé meredve, görcsösen tartá kezében a gyeplőt: a négy fekete reszketve vesztegelt, mintha leszögezték volna...

A grófnő eszméletét veszte...

Csegéry volt az egyedüli, ki elég erős volt végig nézni a jelenetet; pedig iszonyu volt, a min keresztül ment, s iszonyu volt a mi reá várt...

Itt látta lelke felét, mindenét, a legkedvesebb nőt, az iszonyu lelkirázkodtatás miatt ájulásban;... ott az önmagát érette feláldozó legnemesebb szív halálhörgése hangzott fel;... amott a bosszuálló betyár utolsó kivonaglósa jegesztette ereiben a vért...

Vértfagyláló kép!...

A báró csakhamar eszméletre hozta nejét, azután mindketten oda borultak a halállal küzdő Lidi fölé. A leány még egyszer felnyitá bággyadt szeméit, s Csegéry valami tulvilági mosolyt látott azokban.

A költözködő lélek végmosolya volt az...

Kálmán föltépte a leány ruháját ott, hol a halálos seb sajgott, s Mathild zsebkendőjével sietett megállítani a vérömlést.

— Hagyjátok el! — rebegte Lidi — meg kell halnom...

E szóra érkezett meg Szevér. Nem sietett sógora, nem nővére ölelésére; nem üdvözölte őket a viszontlátás őszinte örömeivel. Messziről mindent látott. Nem tört elő ajkain a szívet kínzó fájdalom. Nem rohant félőrülten: szótlantul térdelt a leány mellé, mintha megnémult volna...

Csegéry s Mathild észre sem látszottak venni: mindketten a leány ápolásával voltak elfoglalva.

Szegény Zsani — szólt a grófnő részvétellel — nemde igen fáj sebed?

— Korántsem fáj — válaszolt Lidi töredezetten. A szegény Lidi sebe nem új... igen régi az... Ha a szíve vére ömlik a szép vadászért: az nem fáj neki... Lidinek a szép vadászért meghalni a legszebb...

A grófnő megrettent e szavakra... Minden világos lett előtte...

A leány most vette észre Szevért, s kezét reszketve nyujtá felé.

— A szegény Lidi haldoklik — szólt hozzá — bocsásson meg a haldoklónak!

Ezután szívére mutatott s átszellemült mosoly között rebegé:

— Ez csak egyet tudott szeretni...

A sápadt arczu ifju szeméből két könnyesepp gördült alá. Az érzékeny jelenet még tovább tartott. A leány vég-erőfeszítéssel ragadta meg egyik kezével a grófnő, másikkal a báró kezét s mindkettőt csókjaival halmozta el, aztán szaggatott hangon szólt Mathildhoz:

— Már igen gyenge vagyok... nem sokára fent leszek, hol az örök boldogság vár reám... De még egy kötelességem van... siri álmom sem lenne nyugodt, ha ezt nem teljesíteném... Érzem, hogy mindjárt meghalok...

A leány hidegülő homlokán nagy veriték-cseppek gyön-

gyöztek s átszellemülten suttogá: A szép vadász szerelme mocsoktalan az angyal-szép grófnő iránt;... tiszta mint a reggeli harmatesepp... a hajnali napsugár... a szegény Lidit... azt csak sajnálkozásból türe o közelében... Most elmegyek magam... édes sebemmel... édes érzésemmel... Igen, igen a legédesebb érzéssel... Ő érette halok meg... ő érette, kit halálomig... most szált el az utolsó szó — szerettem!...

Sohse mondotta ki e szót.

Lidi, az ál-Zsani nem volt többé.

Ekkor hangzott fel a haldokló Jóska utolsó halálhörgése is:

— Megöltem őt, kit szerettem... Verjen meg az isten még a más világon is!...

A kik élve maradtak, nem-magyaráztatták a dolgot egymásnak... könnyű volt mindent kitalálni.

Pár nap mulva a czenkevölgyi temetőben tarka virágkoszorúkkal megrakott egyszerű sirdomb emelkedett: két szerencsétlen szerető szív egyszerű sirdombja.

Az öreg kerülő kívánságára Lidi és Jóska egy helyre temették el.

Egy holdvilágos estve két némán lopódzó alak közeledett a sirdomb felé s szótlantul borultak annak két végére: Kálmán volt meg Szevér.

Távolabb egy ősz öreg fehér fürteit lebegtette az éji szellő. Az ősz apa siratta ott szerencsétlen gyermekét.

Mathild szívére az átélt napok fájdalmas befolyást gyakoroltak, sokáig küzdött magával; de a szerelemnek óriás hatalma van: szerelme adta a hitet, hogy itt a véletlen, a vaksors üzte rettenetes játékát. Férfjét kimentette előtte szíve, ki véghetlen szerelme. Azzal együtt könyezte meg a szerencsétlen leány halálát, ki szerelmök tiszta kelyhébe majdnem halálos méregcseppeket vegyített.

Csegéryt is még sokáig kinezta lelkiismerete; üldözte a tudat, hogy a szerencsétlen leány ő érette lett áldozat. De végre is megnyugodott a sorsban s mint valami reményszálba fogódzva sohajtott fel gyakran tépelődései közben:

— A végzet műve volt ez... Őt, a szerencsétlent szerelmében nem boldoggá tette, de megverte az isten!...

— Vajha meg ne verne engem... tevé keserűen utána...

És az isten, a tetteiben megfoghatatlan nagy isten, mig egyre keze súlyát erészti, addig másokat örökre boldogít.

Csegéry könnyelmű lépéseért soha nem érezte a sors büntetését. Talán angyal-tiszta nejéért?...

És Szevér, a halvány ifju, esténkint — midőn senki sem látta, fris virággal diszította a zöld gyeppel behantolt sirdombot.

A temető lett legkedvesebb mulató-helye.

... Mulnak napok, mulnak évek... s az idő... az enyészet minden fölé fekete gyász leplét borítja.

elemi 2-od osztály tan. 20 kr. Bagoly Teréz 20 kr. A gyűjtés összege 21 frt. 5 kr. Kifizetett: lelkészi stoladij 3 frt. kántornak 2 frt. harangozás és egyházi ruháért 1 frt 70 kr. sir-ásó 2 frt. miniszter gyermekeknek 10 kr. halottas kocsiért 2 frt. 20 kr. koporsó, terítő és vánkoscsi 9 frt. Az összes kiadás 20 frt. A maradt 1 frt. 5 krt. pedig átadtam a szegény családos özvegynek, kinek nevében midőn az adakozók kegyes pártfogását megköszönném, fölkérem a t. közönséget részese-tené a három apró gyermekkel bíró özvegyet pártfogásában s nyujtana segédkezet neki, hogy gyermekeit becsületes jó haza-
fiakká nevelhesse.

S.-a.-Ujhely. 1874. június 14-én.

Kaszás Ferencz.

Levelezés.

— A „Zemplén” szerkesztőjéhez. —

Varannó, 1874. június 24

A varannói dalárda júniálisa f. hó 20-án tartatott meg s az alig figyelemre méltó kis dalárda a közbejött elemi csapás daczára büszke lehet e napra. Hogy a multság kitünően sikerült, bizonyítja a fényes vendégkoszoru, a milyen még nem diszította a városliget mulató helyiségét Varannón, s a mi egyuttal reánk nézve a v.ribus-unitis ünnepe is volt, amennyiben a nagymihályi dalárda testületileg tisztelte meg a fiatal collega-egyletet.

A kocsis majdnem kövé meredve, görcsösen tartá kezében a gyeplőt: a négy fekete reszketve vesztegelt, mintha leszögezték volna...

A grófnő eszméletét veszte...

Csegéry volt az egyedüli, ki elég erős volt végig nézni a jelenetet; pedig iszonyu volt, a min keresztül ment, s iszonyu volt a mi reá várt...

Itt látta lelke felét, mindenét, a legkedvesebb nőt, az iszonyu lelkirázkodtatás miatt ájulásban;... ott az önmagát érette feláldozó legnemesebb szív halálhörgése hangzott fel;... amott a bosszuálló betyár utolsó kivonaglója jegesztette ereiben a vért...

Vértfagyláló kép!...

A báró csakhamar eszméletre hozta nejét, azután mindketten oda borultak a halállal küzdő Lidi fölé. A leány még egyszer felnyitá bággyadt szeméit, s Csegéry valami tulvilági mosolyt látott azokban.

A költözőkő lélek végmosolya volt az...

Kálmán föltépte a leány ruháját ott, hol a halálos seb sajgott, s Mathild zsebkendőjével sietett megállítani a vérömlést.

— Hagyjátok el! — rebegte Lidi — meg kell halnom...

E szóra érkezett meg Szevér. Nem sietett sógora, nem nővére ölelésére; nem üdvözölte őket a viszontlátás őszinte örömeivel. Messziről mindent látott. Nem tört elő ajkain a szívet kínzó fájdalom. Nem rohant félőrülten: szótlantul térdelt a leány mellé, mintha megnémult volna...

Csegéry s Mathild észre sem látszottak venni: mindketten a leány ápolásával voltak elfoglalva.

Szegény Zsani — szólt a grófnő részvétellel — nemde igen fáj sebed?

— Korántsem fáj — válaszolt Lidi töredezetten. A szegény Lidi sebe nem új... igen régi az... Ha a szíve vére ömlik a szép vadászért: az nem fáj neki... Lidinek a szép vadászért meghalni a legszebb...

A grófnő megrettent e szavakra... Minden világos lett előtte...

A leány most vette észre Szevért, s kezét reszketve nyujtá felé.

— A szegény Lidi haldoklik — szólt hozzá — bocsásson meg a haldoklónak!

Ezután szívére mutatott s átszellemült mosoly között rebegé:

— Ez csak egyet tudott szeretni...

A sápadt arcu ifju szeméből két könnyesepp gördült alá. Az érzékeny jelenet még tovább tartott. A leány vég-erőfeszítéssel ragadta meg egyik kezével a grófnő, másikkal a báró kezét s mindkettőt csókjaival halmozta el, aztán szaggatott hangon szólt Mathildhoz:

— Már igen gyenge vagyok... nem sokára fent leszek, hol az örök boldogság vár reám... De még egy kötelességem van... siri álmom sem lenne nyugodt, ha ezt nem teljesíteném... Érzem, hogy mindjárt meghalok...

A leány hidegülő homlokán nagy veríték-cseppek gyön-

A multság Mányi Lajos zenéje melletti kivonulással kezdődött, a menetet tarackklövések üdvözölték; következett rá a közebed, s ez a multság legelső fekete pontja volt, amennyiben a vendéglős nem számítva ennyi vendégre, nem készült eléggé. Azonban egyensúlyozta a hiányt a jó kedv; elmező vendégeink mosolyogva jegyezték meg: nem is juniális, ha nincs valami ilyesmi episoddal keverve, és aztán nem is érdekes, ha minden úgy történik, mint mai napság érkezik a regényekben a boldog szerelem quasi megrendelés útján — habár mindig utánvételi post-portóval.

A kissé hiányos ebéd végén giardinetto helyett tálaltak kedélyes s talpra esett toasztokat, Knallbonbon helyett sütegették a mozsarakat, s azon vettük magunkat észre, hogy a megelégedés nem kíván szönyeges márvány palotában Luculusal ebédelni.

Ebéd után jött a további program: volt dalár-előadás, énekelt úgy, a hogy tudhat 3-adfél havi fenállása után a házi úr dalárda; utána jött a nagymihályi, jól betanult darabokkal, később a két dalárda csapott össze s sikerülten elő adta a Loreleyt, Kápolnát s még több darabot.

Mig egy része a vendégeknek célba lövöldözött, azalatt az ifju magyarország tánczra buzdult, melyet félbe szakított a társas ozsona, s így a mostoha ebéd miatt netalán szomorú kedélyek az ozsona után megnyugodtak sorsukban, s ezután az elébbi kedvvel folyt a táncz, mig végre megtörtént a bevonulás, hogy folytassuk a multságot a bálban.

gyöztek s átszellemülten suttogá: A szép vadász szerelme mocsoktalan az angyal-szép grófnő iránt;... tiszta mint a reggeli harmatesepp... a hajnali napsugár... a szegény Lidit... azt csak sajnálkozásból türe o közelében... Most elmegyek magam... édes sebemmel... édes érzéssel... Igen, igen a legédesebb érzéssel... Ő érette halok meg... ő érette, kit halálomig... most szált el az utolsó szó — szerettem!...

Sohse mondotta ki e szót.

Lidi, az ál-Zsani nem volt többé.

Ekkor hangzott fel a haldokló Jóska utolsó halálhörgése is: — Megöltem őt, kit szerettem... Verjen meg az isten még a más világon is!...

A kik élve maradtak, nem-magyaráztatták a dolgot egymásnak... könnyű volt mindent kitalálni.

Pár nap mulva a czenkevölgyi temetőben tarka virágkoszorukkal megrakott egyszerű sirdomb emelkedett: két szerencsétlen szerető szív egyszerű sirdombja.

Az öreg kerülő kívánságára Lidi és Jóska egy helyre temették el.

Egy holdvilágos estve két némán lopódzó alak közeledett a sirdomb felé s szótlantul borultak annak két végére: Kálmán volt meg Szevér.

Távolabb egy ősz öreg fehér fürteit lebegtette az éji szellő. Az ősz apa siratta ott szerencsétlen gyermekét.

Mathild szívére az átélt napok fájdalmas befolyást gyakoroltak, sokáig küzdött magával; de a szerelemnek óriás hatalma van: szerelme adta a hitet, hogy itt a véletlen, a vaksors üzte rettenetes játékát. Férfjét kimentette előtte szíve, ki véghetlen szerelme. Azzal együtt könyezte meg a szerencsétlen leány halálát, ki szerelmök tiszta kelyhébe majdnem halálos méregcseppeket vegyített.

Csegéryt is még sokáig kinezta lelkiismerete; üldözte a tudat, hogy a szerencsétlen leány ő érette lett áldozat. De végre is megnyugodott a sorsban s mint valami reményszálba fogódzva sohajtott fel gyakran tépelődései közben:

— A végzet műve volt ez... Őt, a szerencsétlent szerelmében nem boldoggá tette, de megverte az isten!...

— Vajha meg ne verne engem... tevé keserűen utána...

És az isten, a tetteiben megfoghatatlan nagy isten, mig egyre keze sulyát ereszti, addig másokat örökre boldogít.

Csegéry könnyelmű lépéseért soha nem érezte a sors büntetését. Talán angyal-tiszta nejéért?...

És Szevér, a halvány ifju, esténkint — midőn senki sem látta, fris virággal diszította a zöld gyepel behantolt sirdombot.

A temető lett legkedvesebb mulató-helye.

... Mulnak napok, mulnak évek... s az idő... az enyészet minden fölé fekete gyász leplét borítja.

